



МОМИЧЕ ЗА МИЛИАРДИ

КЕВИН КУАН

Превод от английски език
Йоана Гацова

Анишър

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *China Rich Girlfriend*

Copyright © 2015 by Kevin Kwan

All rights reserved.

Превод Йоана Гацова

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедрас“ АД, София, 2019

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2315-8



На братята и братовчедите ми

ЛОНДОН, 08.09.2012 Г., 09:00 Ч.

Червено ферари, модел „458 Италия“, е нахлуло с трясък направо през витрината на бутика на „Джими Чу“ на „Слоун Стрийт“ между 04:00 и 04:30 ч. през нощта. Очевидци няма. От полицията докладват, че двама пътници са били откарани в болница „Св. Мария“ в „Падингтън“, където ще бъдат подложени на лечение за сериозни, макар и не фатални наранявания. Името на собственика на автомобила няма да бъде разкрито от властите до края на провеждащото се разследване.

САРА ЛАЙР, „Лондон Кроникъл“

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „ПЕКИН“

9 СЕПТЕМВРИ 2012 Г., 19:45 Ч.

– Чакайте малко, аз съм в първа класа! Заведете ме в първа класа – настоя надменно Едисън Ченг на стюарда, който бе дошъл да му покаже мястото.

– Това е първа класа, господин Ченг – уведоми го мъжът със спретнатата униформа в морскосиньо.

– Тогава къде са сепаретата? – попита Еди, все още объркан.

– Боя се, че първата класа* в самолетите на „Бритиш Еървейс“ не е снабдена със сепарета. Но ако ми позволите да ви покажа някои от специалните екстри, с които разполага седалката ви...

– Не, не, няма нужда.

Еди метна куфарчето си от щраусова кожа на седалката, нацупен като ученик.

„По дяволите, ама че жертви ми се налага да правя за банката напоследък!“ Едисън Ченг, разглезеният „принц на частните банкери“, известен от страниците на хонконгските лъскави списания като бонвиван с елегантен гардероб, изтънчена съпруга (Фиона), фотогенични деца и превъзходно родословно дърво (майка му е Александра Янг, от рода Янг от Сингапур), никак

* За нещастие на Еди само „Емиратс“, „Етихад Еървейс“ и „Сингапур Еърлайнс“ разполагат с частни сепарета на борда на своя „Еърбъс А380“. „Емиратс“ даже имат две бани със спа салони и просторни душиове за пътниците от първа класа. (Отбележете си го, фенове на приключенията – невинни или не толкова – в небето!) – Бел. авт.

не беше свикнал да търпи подобни неудобства. Преди пет часа го бяха прекъснали по време на обяда му в клуб „Хонконг“ и го бяха принудили да замине по спешност със самолета на компанията за Пекин, а оттам – за Лондон с този полет. От години не му се беше налагало да понесе унижението да пътува с *комерсиална* авиолиния, но на този проклет самолет беше и госпожа Бао, а с госпожа Бао трябваше да се съобразява.

Но къде точно беше дамата? Еди очакваше да я види настанена някъде наблизко, но главният стюард го беше уведомил, че на борда няма пътник с такова име.

– Не, не, със сигурност би трябвало да е тук. Не може ли да проверите в списъка с билетите или нещо подобно? – настоя Еди.

Минути по-късно го поведоха към ред 37, място Е в самолета – в икономичната класа, – където седеше дребна жена с бяло поло от викунска вълна и сив вълнен панталон, притисната между двама други пътници.

– Госпожа Бао? Шаоен Бао? – попита Еди на мандарин.

Жената вдигна поглед и едва-едва му се усмихна.

– Вие ли сте господин Ченг?

– Да. За мен е удоволствие да се запознаем, макар и в такава обстановка – усмихна се Еди с облекчение.

Беше прекарал последните осем години като основен управител на офшорните сметки на семейство Бао, но те бяха дотолкова потайни, че не се беше запознавал на живо с нито един от тях до днес. Макар да изглеждаше уморена, Шаоен Бао беше много по-красива, отколкото беше очаквал. С алабастровата си кожа, големи очи с повдигнати нагоре ъгълчета и високи скули, подчертани от начина, по който носеше катраненочерната си коса – прибрана в стегната ниска конска опашка, – тя изобщо не изглеждаше толкова възрастна, та човек да предположи, че синът ѝ е вече в университета.

– Защо са ви настанили тук? Да не би да е станала някаква

грешка? – попита Еди обезпокоен.

– Не, винаги летя в икономичната класа – отговори госпожа Бао.

Еди не успя да прикрие изненаданото си изражение. Съпругът на госпожа Бао, Гаолианг Бао, беше един от най-видните политици в Пекин и още повече – наследник на една от най-големите фармацевтични компании в Китай. Семейство Бао не бяха просто едни от редовните му клиенти – те бяха негови ултра-ВИП клиенти.

– Само синът ми лети в първа класа – обясни Шаоен Бао, явно уловила изумлението му. – Карлтън обича разните модерни западни ястия, пък и като се има предвид на какво напрежение е подложен като студент, трябва да си почива колкото е възможно повече. За мен обаче не си струва. Дори не докосвам храната, която сервират по самолетите, пък и без това не мога да спя на такива дълги полети.

Еди потисна импулса да подбели очи. „Типични континентални китайци!“, помисли си. Бяха готови да жертват и последната стотинка за скъпоценния си Малък император, наследника на рода, а през останалото време да страдат мълчаливо. И ето докъде ги беше докарала тази философия. Двайсет и три годишният Карлтън Бао уж трябваше да бъде в Кеймбридж и да се труди върху дисертацията за магистърската си степен, а вместо това бе прекарал предишната вечер в нескопосни опити да имитира изпълненията на принц Хари: навъртял сметка от общо 38 000 лири в пет-шест известни лондонски бара, съсипал новото си ферари – да не говорим за щетите, които нанесе на обществената собственост – и едва не загинал. А това дори не беше най-лошото. Най-лошото беше нещо, за което Еди бе почувтил изрични нареждания да не казва на Шаоен Бао.

Беше изправен пред дилема. Налагаше се спешно да прегледа плановете заедно с госпожа Бао, но предпочиташе да отиде на колоноскопия, отколкото да прекара идните единай-

сет часа в мизерията на *икономичната класа*. Милостиви боже, ами ако някой го познаеше? Ако някой качеше в интернет снимка на Еди Ченг, натъпкан в някоя от тези тесни седалки, щеше да плъзне навсякъде за секунди. И все пак Еди неохотно призна пред себе си, че не би подобавало един от най-важните клиенти на банката му да остане на тясната си седалка тук, докато той се изтяга на широкото кресло отпред и посръбва двайсетгодишен коняк. Изглежда младежа с щръкнала коса, който се беше облегал опасно близо до госпожа Бао от едната ѝ страна, и възрастната дама, която подрязваше ноктите си и събираше изрезките в пликчето за повръщане от другата. Изведнъж го озари идея.

– Госпожо Бао – сниши глас той, – с удоволствие бих се настанил до вас тук, но тъй като някои от въпросите, които трябва да обсъдим, са от поверително естество, бихте ли ми позволили да ви осигурия място по-напред? Сигурен съм, че банката би настояла да ви взема място в първа класа – на наши разноски, разбира се, – и така ще можем да разговаряме много по-спокойно.

– Е, щом банката настоява... – отвърна Шаоен Бао колебливо.

Когато самолетът излетя, двамата вече бяха настанени комфортно в щедро подплатени удобни кресла, обвърнати едно срещу друго, със сервиращи до тях аперитиви. Еди започна обясненията си, без да се помайва:

– Госпожо Бао, свързах се със служителите ни в Лондон точно преди да се качим в самолета. Състоянието на сина ви е вече стабилизирано. Операцията на пробития му далак е минала успешно и ортопедичният екип е поел нещата в свои ръце.

– О, слава на всички божества! – въздъхна Шаоен Бао, като се отпусна истински в креслото за пръв път, откакто бе седнала.

– Вече ангажирахме най-добрия специалист в областта на пластично-възстановителната хирургия в Лондон, доктор Питър Ашли, който ще се присъедини към ортопедичния екип в грижите за сина ви.

– Горкото ми момче – промълви Шаоен Бао, а очите ѝ се насълзиха.

– Синът ви е извадил голям късмет.

– А англичанката?

– Операцията на момичето още не е приключила. Но съм уверен, че всичко ще бъде наред.

И Еди докара най-бодрата си усмивка.

• • •

Няма и половин час по-рано Еди беше на друг самолет, паркиран в частния хангар на Международно летище „Пекин“, и се беше задълбочил в обясненията относно неприятните подробности около случката, които му представяха по време на спешната среща с господин Тин, сивокосия началник на охраната на семейство Бао, и Найджъл Томлинсън, шефа на клон „Азия“ на банката му. Двамата се бяха качили на лиърджета веднага щом беше кацнал, и тримата се скупчиха около лаптопа на Найджъл, докато сътрудникът им в Лондон им предаваше последните новини по криптираната видеовръзка.

– Операцията на Карлтън приключи. Доста си е изпатил, но тъй като е бил на шофьорското място, с въздушната възглавница и прочее, всъщност е понесъл най-малко наранявания. Състоянието на момичето от Англия обаче никак не е надеждно – още е в кома, успели са да овладеят мозъчния оток, но засега не могат да направят нищо повече.

– А *другото* момиче? – попита господин Тин, присвил очи към малкото прозорче на видеовръзката.

– Съобщиха, че е починало на място.

Найджъл въздъхна.

– Китайка ли е била?

– Така смятаме, сър.

Еди поклати глава.

– По дяволите, ама че каша! Трябва да издирим най-близкия ѝ роднина моментално – преди да са го направили властите.

– Как изобщо са успели да се съберат трима в това ферари? – попита Найджъл.

Господин Тин завъртя нервно телефона си, който беше оставил на плота от лакирано дърво пред себе си.

– Бащата на Карлтън е на официално посещение в Канада заедно с китайския премиер и не бива да бъде обезпокояван при никакви обстоятелства. Получих нареждания от госпожа Бао да не допускаме нито дума относно евентуалния скандал да стига до ушите му. И не бива никога да узнава за мъртвото момиче. Ясно ли е? Залогът е прекалено голям – като се има предвид политическото му положение, – а и моментът е особено напрегнат. Смяната на водещите фигури в партията, която се осъществява веднъж на десетилетие, се случва именно сега.

– Разбира се, разбира се – успокои го Найджъл. – Ще кажем, че бялото момиче е било приятелката му. За пред баща му, в колата е имало само едно момиче.

– А защо изобщо му трябва да знае за бялото момиче? Не се тревожете, господин Тин. Справял съм се с доста по-неприятни ситуации покрай децата на някои шейхове – похвали се Еди.

Найджъл го стрелна с предупредителен поглед. Банката се гордееше с безупречната дискретност, която осигуряваше на клиентите си – а ето че колегата му се беше разприказвал за някои от тях.

– Аз съм пряк началник на специално обучения ни екип за спешни случаи в Лондон и мога да ви уверя, че ще направим всичко необходимо да овладеем положението – каза Найджъл. После се обърна към Еди: – Според теб с колко можем да си купим мълчанието на пресата?

Еди си пое дълбоко дъх и се опита да пресметне бързо наум.

– Не опира само до пресата. Полицаите, шофьорите на лийнките, всички служители в болницата, семействата. Ще трябва

джи! – засмя се Лорена. – Тоалетната помогна ли ти поне да *суаи ка-чернг*?

– Не, *ла!* Махах ли, махах с ръка към тъпите сензори, но нищо не стана! – каза Надин покрусено и се стовари на ултрамодерния стол, който сякаш се състоеше от оплетена купчина възета от червено кадифе.

– Не ми се ще да критикувам, но мисля, че този апартамент на дъщеря ти е не само ужасяващо модерен, ами и на ужасяващо неразумна цена – изкоментира Дейзи между две хапки препечена филийка с абон**.

– *Айя*, тя си плаща за името и разположението му, нищо повече – изсумтя Елинор. – Лично аз бих предпочела някой апартамент с хубава гледка към „Хайд Парк“ вместо към „Харви Никълс“***.

– Нали познаваш моята Франческа, *ла!* Изобщо не ѝ пука за парка – иска да заспива, заляпана в любимия си магазин! Слава богу, че най-после се омъжи за някого, способен да изплаща сметките ѝ – въздъхна Надин.

Останалите си замълчаха. На Надин никак не ѝ беше лесно, откакто сър Роналд Шоу, нейният свекър, се събуди от шестгодишната си кома и затегна кранчето на потока от пари, от които семейството му се беше възползвало дотогава. Разточителната ѝ дъщеря Франческа (обявена за една от „петдесетте най-добре облечени жени на годината“ от сингапурското издание на списание „Тетъл“) не реагира особено добре на внезапно наложените ѝ финансови ограничения и сметна, че най-доброто възможно решение би било да започне скандална афера с Родерик Лианг (от същото семейство Лианг, което притежаваше „Лианг Файнънс Груп“), който току-що се беше оженил за Лорън Ли.

* „Да си измиеш дупето“ на хоккиен. – Бел. авт.

** Китайско ястие от ситно настъргано сушено свинско или телешко месо, често използвано за овкусяване на други храни, като тофу, хлебни изделия или солено соево мляко. – Бел. прев.

*** Верига луксозни магазини за облекло, аксесоари, бижута и деликатеси, основана през 1831 г. в Лондон. – Бел. прев.

Цялото светско общество на Сингапур бе възмутено, а бабата на Лорън, влиятелната госпожа Йонг Чиен Ли, си отмъсти, като накара всички престижни родове в Югоизточна Азия да затворят вратите си за семейство Шоу и семейство Лианг. В крайна сметка разкаяният Родерик си взе поука и се върна на колене при жена си, вместо да избяга с Франческа.

Внезапно превърналата се в социален изгнаник Франческа избяга в Англия и побърза да се изправи отново на крака, като се омъжи за „някакъв ирански евреин с половин милиард долара“*. След като се нанесе в апартамента си в немислимо скъпия многоетажен комплекс на „Хайд Парк“ №2, собственост на кралското семейство на Катар, най-после беше възстановила отношенията си с майка си и двете отново бяха започнали да си говорят. Естествено, това бе предоставило на дамите извинение да посетят младоженците – макар че, разбира се, искаха по-скоро да видят прословутия и толкова обсъждан апартамент, и още по-важно – да отседнат някъде, без да им се налага да плащат**.

Докато останалите обсъждаха плановете за шопинг за деня, Елинор подхвърли безобидната си лъжа:

– Не мога да дойда с вас тази сутрин – имам уговорка да се видя с онези отегчителни семейство Шанг на закуска.

– Не биваше да им казваш, че ще идваш – сгълча я Дейзи.

– *Аламак*, знаеш много добре, че Касандра Шанг ще узнае рано или късно! Сякаш има някакъв свръхестествено силен радар – ако разбере, че съм била в Англия, а не съм уважила семейството ѝ със среща, има да ме обсъждат. Какво да се направи, *ли*? Това е проклятието, което спохожда всеки, встъпил в брак с някого от семейство Янг – отвърна Елинор с престолено недоволство.

* Според Касандра Шанг, позната също и като „Радио Едно Азия“. – Бел. авт.

** Дамите със социално положение като това на Елинор предпочитаха да спят по шест в стая или на пода на някой далечен познат пред това да харчат пари за хотели – същите тези дами, на които не би им мигнало окото да дадат 90 000 долара за някоя „дрънкулка“ с перли на „Саут Сий“ по време на същата почивка. – Бел. авт.

В действителност обаче братовчедите на Филип Янг – „имперското семейство Шанг“, както бяха познати надлъж и нашир, – не ѝ бяха обръщали никакво внимание през трите десетилетия, откакто се беше омъжила за него. Ако Филип бе дошъл с нея, със сигурност щяха да ги поканят в разкошното си имение в Съри или поне на вечеря в града, но всеки път когато Елинор дойдеше в Лондон сама, всички от рода Шанг оставаха неми като гроб.

Елинор, разбира се, отдавна се беше отказала от опитите да се впише сред снобски настроените, студени роднини на съпруга си, но тази лъжа беше единственият начин да спре настоятелните въпроси на приятелките си. Ако знаеха, че ще се вижда с някой друг, *кей поо** приятелките ѝ със сигурност щяха да поискат да дойдат с нея, но самото споменаване на семейство Шанг им внушаваше достатъчно страхопочитание да спрат да я разпитват.

Докато дамите стигнаха до съгласие да прекарат сутринта в опитване на безплатните деликатесни мостри в прочутите „Зали на храните“ в „Хародс“**, Елинор, облечена в дискретен ансамбъл от шикозен костюм на „Акрис“ в карамелено, тъмнозелено разкроено палто на „Макс Мара“ и запазената ѝ марка – слънчевите очила със златни рамки от „Кътлър&Грос“, – вече беше излязла от елегантната сграда в квартал „Найтсбридж“ и стигнала до хотел „Бъркли“ на две пресечки на изток, където я очакваше един сребрист ягуар ХJL, паркиран пред редицата безупречно подрязани декоративни храсти. Все още притеснена, че приятелките ѝ може да са я проследили, Елинор се огледа бързешком, преди да се настани в седана.

Малко по-късно колата вече завиваше пред редица изискани къщи на улица „Конаут“ в „Мейфеър“. В георгианската фасада от червено-бели тухли и лъскавата черна врата нямаше нищо,

* „Любопитен“ или „досаден“ на хоккиен. – Бел. авт.

** Верига луксозни магазини във Великобритания. – Бел. прев.

което да подсказва какво я очаква вътре. Почти веднага след като натисна копчето на домофона, се разнесе глас:

– Какво обичате?

– Елинонр Янг е. Имам уговорка за десет часа – каза тя с акцент, изведнъж придобил много по-британско звучене.

Още преди да довърши, от вратата се чу поредица изшпраквания, а когато се отвори, отвътре я посрещна мъж с внушително мускулесто телосложение, облечен в елегантен костюм на тънко райе. Елинонр влезе в ярко осветеното и безупречно изискано преддверие. Зад кобалтовосиньо писалище на „Мезон Янсен“ седеше привлекателна млада жена, която ѝ се усмихна мило и каза:

– Добро утро, госпожо Янг. Вече известихме за пристигането ви. Изчакайте само един момент.

Елинонр кимна. Процедурата ѝ беше добре позната. Цялата стена в дъното на антрето се състоеше от врати със стоманени рамки, които водеха към уединен вътрешен двор. Вече различаваше плешивия мъж с черен костюм, който прекосяваше градината. Портиерът с раирания костюм направи жест към нея да влезе при мъжа и каза просто:

– Госпожа Янг на посещение при господин Д’Або.

Елинонр видя, че и двамата мъже носят едва забележими предаватели в едното си ухо. Плешивият я поведе по пътеката, която минаваше точно през средата на градината със спретнато подрязани храсти, към отсрещната сграда – ултрамодерен бункер от черен титан и затъмнени стъкла.

– Госпожа Янг на посещение при господин Д’Або – повтори мъжът в предавателя си и следващата поредица ключалки изшпракаха плавно една след друга.

След кратко пътуване с асансьора вътре Елинонр усети истинско облекчение за пръв път от сутринта насам, когато пристъпи в богато украсената рецепция на „Лихтенбург Груп“, една от най-ексклузивните частни банки в света.

Също като много други заможни азиатци, Елинор имаше отворени сметки в много различни финансови институции. Родителите ѝ, които загубили голяма част от първоначалното си състояние, когато били затворени в концентрационния лагер „Ендау“ по време на японската окупация на Сингапур през Втората световна война, бяха внушили на децата си едно ключово житейско мото: „Никога не слагай всичките си яйца в една кошница“. Елинор не бе забравила този урок през следващите няколко десетилетия, докато бе трупала богатство на свой ред. Нямаше значение, че родният ѝ град Сингапур се беше превърнал в един от най-сигурните финансови центрове в света; Елинор – както и мнозина от приятелите ѝ – все още съхраняваше богатството си разпределено сред множество банки в най-различни държави – безопасни убежища, които предпочитаха да не бъдат назовавани.

Сметката в „Лихтенбург Груп“ обаче бе перлата в короната ѝ. В нея се намираще най-голямата част от активите ѝ, а Питър Д’Або, частният ѝ банкиер, винаги ѝ осигуряваше възможно най-благоприятни лихви. Поне веднъж годишно Елинор си намираще някакво извинение да дойде в Лондон и да се наслади на обстоен оглед на портфолиото си заедно с Питър. (Не пречееше и обстоятелството, че той приличаше на любимия ѝ актьор Ричард Чембърлейн – от времето, когато участваше в „Птиците умират сами“ – и че докато седеше от другата страна на изисканото му бюро от полиран макасарски абанос, Елинор често си го представяше с пасторска якичка, докато той ѝ разясняваше поредния си проницателен план за инвестиране на парите ѝ.)

Елинор провери грима си за последен път в миниатюрното огледалце в копринената си кутийка за червило на „Джим Томпсън“, докато чакаше на рецепцията. Възхити се на огромната стъклена ваза, пълна с лилави калии, и се зачуди колко британски лири да изтегли от сметката си за пътуването. Тази

седмица сингапурският долар паднаше, така че засега беше по-изгодно да харчи в лири. Дейзи бе платила обяда им вчера, а Лорена се беше погрижила за вечерята, така че днес беше неин ред да черпи. Трите си бяха дали обещание да се редуват да плащат за всичко по време на тази ваканция, като имаха предвид колко неприятно е финансовото положение на горката Надин.

Обрамчената със сребрист кант двойна врата се откряна и Елинор се изправи в очакване. Вместо Питър Д'Або обаче отвътре излезе една китайка, съпроводена от Еди Ченг.

– Божичко, лелю Ел! Какво правиш тук? – възкликна Еди, преди да успее да се спре.

Елинор, естествено, знаеше, че племенникът на съпруга ѝ работи за „Лихтенбург Груп“, но Еди беше началник на отдела за Хонконг и дори не ѝ беше минавало през ума, че може да го срещне тук. Беше отворила сметката си в лондонския клон на банката именно за да избегне риска да се засече с някой познат. Изчервена до алено, тя заекна в отговор:

– О... о, здравей! Просто имам среща за закуска с един приятел.

А наум си помисли отчаяно: „Айю, айю, айю! Хванаха ме!“.

– А, да. Закуска – отговори Еди, който вече си даваше сметка в какво неловко положение са попаднали. „Естествено, че хитрата дърта вещица ще има сметка при нас“, каза си.

– Пристигнах преди два дни. Дойдохме с Надин Шоу да видим Франческа – каза Елинор и си помисли: „Сега цялото семейство ще разбере, че имам скътани пари в Англия“.

– А, да, Франческа Шоу. Тя не се ли омъжи наскоро за някакъв арабин? – попита Еди любезно, а наум си каза: „А пък баба все се тревожи, че чичо Филип не разполага с достатъчно пари. Само да чуе за ТОВА!“.

– Ирански еврейин, много привлекателен. Току-що са се нанесли в един апартамент в комплекса на „Хайд Парк“ №2 – отгово-

ри Елинор. „Добре че никога не би могъл да узнаеш шестнайсет-цифрения номер на сметката ми“, добави наум.

– О, значи човекът се справя доста добре – заяви Еди, престорено впечатлен. „Божичко, ще трябва да разпитам Питър Д’Або за сметката ѝ – не че ще ми каже каквото и да било оня надут тип.“

– Предполагам, че е така – banker е, също като теб – отвърна сухо Елинор.

Забеляза, че китайката явно няма търпение да се махне, и се запита коя ли е. Беше облечена в доста елегантен, семпъл като за континенталка стил. Трябва да беше една от важните клечки, които бяха клиенти на Еди. Той, разбира се, постъпваше напълно правилно, като не ги представяше една на друга. „Какво изобщо правят тези двамата в Лондон?“

– Е, желая ти приятна *закуска* – подсмихна се накрая Еди и се отдалечи заедно с жената.

• • •

По-късно същия ден, след като Еди и Шаоен Бао излязоха от интензивното отделение на болница „Св. Мария – Падингтън“, където бяха отишли да видят Карлтън, той я заведе на вечеря в „Мандарин Кичън“ на улица „Куийнсуей“. Бе се надявал нудлите с омар* да я ободрят, но явно жените имаха склонността да губят апетит, когато не могат да спрат да плачат. Шаоен се беше оказала напълно неподготвена да понесе вида на сина си. Главата му се беше подула до размерите на диня и отвсякъде стърчаха тръбички – от устата му, от носа, от шията. И двата му крака бяха счупени, ръцете му бяха осеяни с изгаряния втора степен, а онези части, които не бяха покрити с превръзки, изглеждаха

* Независимо от факта, че ресторантът наподобява гръцка таверна от 80-те години с полукръглите си високи белосани тавани, любителите на храната от Азия са готови да летят чак до Лондон, за да се насладят на най-прословутото ястие в менюто на „Мандарин Кичън“ – защото няма друго място в света, където да сервират китайски нудли, дърпани на ръка, задушени във великолепен сос с лук и джинджифил и сервирани с огромни омари, току-що уловени в Шотландско море. – Бел. авт.

напълно смачкани – като пластмасова бутилка, върху която някой беше стъпил. Тя бе поискала да остане с него, но лекарите не ѝ бяха позволили. Часовете за визитация бяха приключили. Никой не ѝ беше казал, че положението е толкова лошо. Защо не ѝ беше казал някой? Господин Тин например? И къде беше съпругът ѝ? Тя му беше направо бясна. Беше бясна, задето трябваше да се справи с всичко това сама, докато той реже панделки и се здрависва с разни канадци.

Еди се размърда неловко на мястото си, докато Шаоен продължаваше да ридеа неутешимо. Нямаше ли да се овладее най-после? Карлтън беше *оцелял*! Няколко пластични операции – и щеше да си бъде същият като преди. Може би даже по-хубав. Щом Питър Ашли, този Микеланджело от „Харли Стрийт“, щеше да се труди върху него, синът ѝ сигурно щеше да заприлича на китайска версия на Райън Гослинг. Преди да пристигнат в Лондон, Еди бе предполагал, че ще успее да се справи с цялата тази каша за ден-два и пак да му остане време да му вземат мерки за нов пролетен костюм от „Джо Морган“, а може би и няколко нови чифта обувки „Джордж Клевърли“. Но в плана започваха да се отварят пробойни. Някой беше подшушнал сигнал на азиатската преса и всички се бяха заели да душат наоколо като хрътки. Трябваше да се срещне с вътрешния си човек от „Скотланд Ярд“ веднага. Трябваше да се свърже и с контактите си в пресата от „Флийт Стрийт“. Бяха опасно близо до това да ги разкроят напълно и нямаше никакво време да се занимава с майки истерички.

И тъкмо когато нещата нямаше накъде да се влошат повече, Еди мерна познат блясък с ъгълчето на окоото си. Проклетата леля Ел пак се беше появила – този път бе изникнала в ресторанта редом с госпожа К.Т. Фу, онази дама, чието семейство притежаваше „Л’Ориент“ и чието име Еди все забравяше, и напълно лишената от стил Надин Шоу. „Да му се не види, защо всички китайци, дошли в Лондон, трябва да се стичат все в едни и същи

три ресторанта?“* Само това му трябваше – най-големите клюкарки в цяла Азия да видят как Шаоен Бао изпада в нервна криза. Но момент – може би това не беше нещо лошо. След случилото се в банката сутринта Еди знаеше, че е хванал Елинол за гушата. Можеше да я принуди да направи почти всичко. А точно сега се нуждаеше от някого, на когото да може да се довери да се справи с Шаоен Бао, докато той се мъчи да разчисти следите около инцидента. Ако я забележеха да вечеря в Лондон в компанията на едни от най-влиятелните светски дами в Азия, настървените журналисти щяха да ги оставят на мира.

Еди стана и се запъти с уверена крачка към кръглата маса в средата на помещението. Елинол го забеляза първа и стисна челюст от раздразнение. „Естествено, че и Еди Ченг ще дойде тук. Само да посмее да спомене, че ме е видял тази сутрин, идиотът му с идиот, и ще съдя „Лихтенбург Груп“, докато не им остане пукната пара!“

– Лельо Ел, ти ли си?

– Боже мой, Еди! Какво правиш в Лондон? – възкликна Елинол с изненадано изражение.

Еди се ухили широко и се наведе да я целуне бързо по бузата. „Направо ѝ дайте „Оскар!““, помисли си той.

– Дойдох по работа. Каква приятна изненада – да се срещнем тук! Кой би предположил!

Елинол си отдъхна. „Добре че е съгласен да се преструва!“

– Дами, познавате племенника ми от Хонконг, нали? Майка му е сестрата на Филип, Аликс, а баща му – световноизвестният сърдечен хирург Малкъм Ченг.

– Разбира се, разбира се. Колко е малък светът, ла! – зачуруликаха жените оживено.

– Как е майка ти? – попита Надин с любезен искрен интерес,

* „Светата Троица“ се състои от „Четири сезона“ – заради печената патица, „Мандарин Кичън“ – заради гореспоменатите нудли с омар, и „Роял Чайна“ – заради дим сума. – Бел. авт.

макар че никога през живота си не беше срещала Александра Ченг.

– Много добре, много добре. В момента е в Банкок, на гости на леля Кат.

– Да, да, твоята тайландска леля – отговори Надин с впечатлено изражение; вече беше чувала, че Катрин Янг се е омъжила за тайландски аристократ.

Елинор потисна желанието си да подбели очи. Еди никога не пропускаше възможността да спомене връзките си с колкото може повече важни клечки.

– Мили дами, позволете да ви представя на госпожа Шаоен Бао – превключи Еди на мандарин.

Жените кимнаха учтиво на новодошлата. Надин мигновено забеляза, че е облечена с кашмирена жилетка на „Лоро Пиана“, прекрасно скроена пола молив на „Селин“, семпли обувки със средно висок ток на „Робърт Клержери“ и красива чанта от лачена кожа на марка, която не успя да различи от пръв поглед. Присъдата гласеше: „Скучна, но необичайно изискана като за континенталка“.

Лорена насочи вниманието си към диамантения ѝ пръстен. Камъкът беше между 8 и 8.5 карата, цвят Д, категория Ви Ви Ес 1 или Ви Ви Ес 2, радиант, с два триъгълни жълти диаманта от по 3 карата всеки от двете страни и платинен обков. Само Роналд Ейбъръм, хонконгският бижутер, предлагаше такъв модел. Присъдата гласеше: „Не изглежда прекалено кичозно, но не би могла да си намери по-голям камък, дори да го беше купила от „Л’Ориент“.

Дейзи, която ни най-малко не се вълнуваше от външния вид на хората, а много повече – от тяхното родословие, попита на мандарин:

– Бао? Случайно да имате някаква връзка с рода Бао от Нанкин?

– Да, съпругът ми е Гаолианг Бао – усмихна ѝ се госпожа Бао,

а наум си каза: „Най-после някой, който говори мандарин както трябва! И който знае кои сме“.

– *Айа*, колко е малък светът – запознах се със съпруга ви последния път, като беше в Сингапур с китайската делегация! Дами, Гаолианг Бао е бившият губернатор на провинция Дзянсу. Елате, елате и двамата да седнете при нас. Тъкмо се готвехме да поръчаме вечеря – покани ги Дейзи учтиво.

Еди засия.

– Толкова сте любезни! Всъщност тъкмо си търсехме компания. Моментът е особено тежък за госпожа Бао – синът ѝ попадна в автомобилна катастрофа преди два дни в Лондон и...

– О, бож-жичко! – възкликна Надин.

– Боя се, че не мога да остана с вас – продължи Еди, – тъй като ми се налага да се погрижа за някои неотложни въпроси от името на семейство Бао, но съм убеден, че госпожа Бао много ще се радва да прекара вечерта в компанията ви – тъй като не познава Лондон особено добре, насоките ви ще ѝ бъдат от голяма полза.

– Не се тревожи, ще се погрижим добре за нея! – заяви Лорена великодушно.

– Отдъхнах си! Лельо Ед, би ли ме ориентирала откъде мога да си взема такси?

– Разбира се – отговори Елинор и излезе да изпрати племенника си от ресторанта.

Докато дамите утешаваха Шаоен Бао, застаналият пред входа Еди обясни на Елинор:

– Знам, че те моля за голяма услуга. Мога ли да разчитам на теб да поразсееш госпожа Бао и да я наглеждаш за известно време? И още по-важно – мога ли да разчитам на пълното ти мълчание по въпроса? Трябва да бъде сигурен, че приятелките ти няма да обелят и дума относно госпожа Бао пред пресата, особено азиатската преса. Ще ти бъде дълбоко задължен.

– *Айа*, можеш да ни се довериш на сто процента. Приятелки-

те ми никога не биха започнали да разпространяват клюки или нещо подобно – настоя Елинор.

Еди закима усърдно с ясното съзнание, че дамите ще изпратят цял отчет в Азия в секундата, в която си тръгне. Проклетите жълти списания със сигурност щяха да побързат да разпространят новината и накрая всички щяха да са убедени, че Шаоен е била в Лондон само за да пазарува и да яде вкусна храна.

– А аз мога ли да разчитам на *твоята* дискретност? – погледна го право в очите Елинор.

– Не знам за какво говориш, лельо Ел – подсмихна се Еди.

– Говоря за *закуската* си... тази сутрин?

– О, не се тревожи, вече забравих за това. Когато започнах работата си като частен банкер, дадох клетва и дори не бих си *помислил* да я наруша. Нима има нещо по-важно, което „Лихтенбург Груп“ да може да предложи на клиентите си, от дискретността и пълната сигурност?

Елинор се върна в ресторанта, изпълнена с облекчение заради това необичайно стечение на обстоятелствата. Беше ѝ дадена възможност да си уреди сметките с племенника си. В средата на масата вече беше оставен огромен поднос с куп горещи нудли, увенчан с чудовищно голям омар, но никой не ядеше. Всички бяха вдигнали поглед към Елинор с особени изражения. Елинор предположи, че си умират да разберат за какво са говорили с Еди отвън.

Докато тя седеше на мястото си, Дейзи се усмихна широко и каза:

– Госпожа Бао тъкмо ни показваше снимки на прекрасния си син. Така се е разтревожила за лицето му. Аз тъкмо я успокоявах, че пластичните хирурзи в Лондон са едни от най-добрите в света.

Дейзи ѝ подаде телефона на госпожа Бао. Очите на Елинор се разшириха едва видимо, когато видя снимката на екрана.

– Много е красив, не смяташ ли? – попита Дейзи с твърде бодряшки тон.

Елинор вдигна поглед от телефона и безгрижно отвърна:

– О, да! Много, много красив.

Нито една от останалите дами не каза нищо повече за сина на госпожа Бао през остатъка от вечерта, но всички си мислеха едно и също. Нямаше начин да е съвпадение. Раненият син на Шаоен Бао изглеждаше точно като жената, станала причина за отчуждението между Елинор и сина ѝ Никълъс.

Да, Карлтън Бао и Рейчъл Чу бяха като две капки вода.



ЧАСТ ПЪРВА

*В днешно време всички се мислят за милиардери.
Но не си истински милиардер,
преди да започнеш да харчиш милиарди.“*

ДОЧУТО В ХОНКОНГСКИЯ ЖОКЕЙСКИ КЛУБ*

* Една от най-старите институции в Хонконг, основана през 1884 г. с грижливо подбрани сред върховете на хонконгския елит членове. – Бел. прев.

ХОТЕЛ „МАНДАРИН“

ХОНКОНГ, 25 ЯНУАРИ 2013 Г.

В началото на 2012 г. брат и сестра, заети да разчистват тавана на покойната си майка в къщата ѝ в лондонския квартал „Хампстед“, открили на дъното на един пътнически сандък няколко стари свитъка, изписани на китайски език. По една случайност сестрата имала приятелка, която работела в аукционната къща „Кристис“, затова ги занесла – в четири найлонови пазарски плика – и ги оставила в офиса на „Олд Бромптън Роуд“ с молбата „да ги погледнат и да ни кажат, ако имат някаква стойност“.

Когато старшият специалист в областта на класическите китайски картини отворил един от копринените свитъци, едва не получил удар. В ръцете си държал произведение, нарисувано така изкусно, че веднага му напомнило за една определена поредица картини, считани от всички специалисти за отдавна изчезнали. Възможно ли било наистина да са открили „Палатът на осемнайсетте съвършенства“? Смятало се, че тази творба, създадена през 1693 г. от Юан Дзян, придворния художник на династията Цин, била тайно изнесена от Китай по време на Втората опиумна война през 1860 г., когато много от дворците били обрани, и загубена завинаги.

Докато служителите се суетели наоколо и отваряли свитъците един по един, открили общо двайсет и четири платна, всяко

с дължина над три метра и в безупречно състояние. Поставени едно до друго, те достигали дължина от единайсет метра и заемали почти цялата площ на две от работните стаи. В края на краищата старшият специалист установил със сигурност, че това е легендарното произведение, описано във всички класически китайски текстове, които той изучавал през по-голямата част от кариерата си.

Палатът на осемнайсетте съвършенства представлявал разкошно имперско имение от осми век, разположено в планините на север от днешен Сиан. Твърдяло се, че е една от най-главозамайващите имперски резиденции, съществували някога, с толкова обширна площ, че бил необходим кон, за да стигнеш от една зала до друга. Богато украсените и сложно построени павилиони, градини и дворове, осяяли красивия като сън синьо-зелен планински пейзаж, били нарисувани върху древните копринени платна с така ярки, идеално съхранени цветове, сякаш сияели, озарени от вътрешна светлина.

Служителите на аукционната къща наобиколили неописуемия шедьовър в благоговейно мълчание. Находка от такава величина била равностойна на това да откриеш някое ново платно на Да Винчи или Вермер. Когато международният управител на отдел „Азиатски изкуства“ пристигнал, за да види платната, едва не изгубил съзнание и си наложил да отстъпи няколко крачки назад, за да не падне върху деликатната творба. Преглъщайки сълзите си, той най-после успял да каже:

– Обадете се на Франсоа в Хонконг. Кажете му да накара Оливър Циен да се качи на следващия полет до Лондон.

След това обявил:

– Трябва да направим световен тур с тези красавици. Ще започнем с изложение в Женева, после – Лондон, после – в залата на „Рокфелер Сентър“ в Ню Йорк. Нека дадем на най-видните колекционери в света възможността да ги видят. И едва след това ще отидем с тях в Хонконг и ще ги продадем точно преди ки-

тайската Нова година. Дотогава китайците вече ще са откачили от нетърпение.

И така, именно това бе причината Корина Ко-Тънг да се озове в салон „Клипър Лаундж“ в хотел „Мандарин“ година по-късно, където неспокойно очакваше пристигането на Лестър и Валери Лиу. Изискано щампованата ѝ визитка я представяше като „консултант – изящни изкуства“, но за неколцина отбрани клиенти тя беше много повече от това. Корина бе от един от най-престижните хонконгски родове и беше успяла да използва връзките си тихомълком, за да си създаде много доходоносна мрежа контакти. В случай на клиенти като семейство Лиу Корина се грижеше за всичко – от произведенията на изкуството, които красяха стените им, до дрехите на гърба им, – и всичко това с цел да им издейства членство в най-елитните клубове, да впише имената им в най-важните списъци с покани, а децата им – в най-добрите училища в страната. Накратко, тя беше специален консултант за онези, които се бяха заели сериозно да се катерят по социалната стълбица.

Корина забеляза семейство Лиу, докато се изкачваха по стълбите към салона с изглед към лобито. Представяваха наистина впечатляваща двойка и тя заслужаваше голяма похвала за това. Първия път, когато се запозна с тях, и двамата бяха облечени от главата до петите в „Прада“. За тях, новодошлите от Гуандун, това беше върхът на изискаността, но за Корина тоалетите им направо крещяха „континенталнокитайски богаташи без капка вкус“. Благодарение на усилията ѝ обаче Лестър влезе в „Клипър Лаундж“, облечен в изискан костюм от три части от „Килгур“, ушит по поръчка, а Валери се беше пременила в шикозно яке от персийска вълна на „Дж. Мендъл“, бижута с черни перли с подходящ размер и гълъбовосиви велурени боти на „Ланвен“. Но в тоалета ѝ имаше един пропуск: ръчната чанта беше избрана напълно погрешно. Беше лъскава, с преливащ се цвят и направена от кожата на някакъв явно невероятно рядък и почти изчез-

нал вид влечуги, но въпреки това напомняше на Корина на типа чанти, които само любовниците носеха. Отбеляза си наум да ѝ намекне деликатно за това в по-подходящ момент.

Валери стигна до масата и моментално я засипа с извинения:

– Съжалявам, че закъсняхме. Шофьорът ни закара до *другия* „Мандарин“ – „Сентръл Мандарин Ориентъл“ на „Куийнс Роуд“, по погрешка.

– Няма проблем – отговори Корина учтиво.

Закъсненията за срещи бяха едно от нещата, които я дразнеха най-много, но като се имаше предвид хонорарът, който ѝ плащаха Лиу, нямаше никакви намерения да се оплаква.

– Изненадана съм, че поиска да се срещнем тук. Не смяташ ли, че чайната в „Четири сезона“ е много по-хубава? – попита Валери.

– Или дори в „Пенинсула“ – обади се Лестър, като хвърли презрителен поглед на правоъгълните полилеи в стил „седемдесетте“, които се спускаха от тавана на салона.

– Там има твърде много туристи, а в „Четири сезона“ ходят всички новаци. „Мандарин“ е мястото, където *истински важните* хонконгски семейства идват да пият чай от поколения насам. Баба ми, мадам Ко-Тънг, ме водеше тук поне веднъж месечно, когато бях момиче – обясни Корина търпеливо. После добави: – И не бива да казвате „Ориентъл“. Местните го наричаме просто „Мандарина“.

– О! – отговори Валери с тон, който напомняше за сгълчана ученичка.

После обходи с поглед изисканите, строги панели дърво, с които бяха облицовани стените, и креслата, чиито седалки бяха леко вдлъбнати, точно колкото трябваше, и очите ѝ се разшириха от възнение.

– Виждаш ли кой е там? – прошепна тя въодушевено, като се наведе към Корина. – Не е ли това Фиона Тънг-Ченг със свекърва ѝ Александра Ченг? Ето там – пият чай с Ладоор?

– Кой са те? – попита Лестър на малко прекалено висок глас.

Валери нервно му изпътка и каза на мандарин:

– Не ги зяпай! После ще ти кажа.

Корина се усмихна одобрително. Валери схващаше бързо. Лиу бяха сравнително нови клиенти, но бяха от любимия ѝ тип – „червени аристократи“, както обичаше да ги нарича. За разлика от току-що пристигналите тук милионери континенталци, тези наследници на управляващата класа на Китай – познати там като *фуердай*, или „второ поколение богаташи“ – можеха да се похвалят с добри обноски и хубави зъби и не бяха отрасли в нищетата, в която бяха възпитани родителите им. Трагедиите на Големия скок напред и Културната революция за тях бяха отколешна история. Бяха се родили с безбожно огромни наследства, така че не виждаха никакъв проблем в това да харчат безбожно огромни суми.

Семейството на Лестър ръководеше една от най-огромните застрахователни фирми в Китай, а двамата с Валери, родената в Шанхай дъщеря на анестезиолог, се бяха запознали по време на следването си в Университета в Сидни. С помощта на непрекъснатото нарастващото си богатство и с непрекъснато усъвършенстващ се вкус тази трийсетинагодишна двойка хранеше сериозни амбиции да се издигне високо сред светските кръгове в Азия. Вече разполагаха с жилища в Лондон, Шанхай, Сидни и Ню Йорк, както и с новопостроена къща, наподобяваща луксозен крузер, в залива Дийп Уотър в Хонконг, и се бяха заели да отрупват стените ѝ с произведения на изкуството, достойни за музей, с надеждата хонконгското издание на „Тетъл“ скоро да публикува статия за нея.

Лестър заговори по същество:

– Та за колко смяташ, че ще се продадат тези платна?

– Именно това исках да обсъдим. Знам, че определите горната си граница на петдесет милиона, но имам чувството, че тази вечер ще счупим всички рекорди. Бихте ли се съгласили да стиг-

нете до седемдесет и пет? – попита Корина внимателно, за да опипа почвата.

Лестър дори не трепна. Вместо това посегна към една от хапките с наденички на сребърния поднос пред себе си и попита:

– Сигурна ли си, че стойността му отговаря на такава цена?

– Господин Лиу, това е най-значимото произведение на китайското изкуство, което някога се е появявало на пазара. Шанс, който се случва веднъж в живота...

– Ще стои толкова хубаво в ротондата! – не се сдържа Валери. – Ще ги закачим така, че да се получи като панорама, и ще преобоядисаме стените на първия и втория етаж така, че да съответстват идеално на цветовете. Просто обожавам онези тюркоазени тонове...

Корина продължи, без да обръща внимание на бърборенето на Валери:

– Като оставим настрана самото произведение, социалната стойност на самото му притежание е неизчислима. Замислете се колко би ви издигнало – колко би издигнало цялото ви семейство – в очите на околните, след като разберат, че сте го купили. Ще сте надминали и най-прочутите колекционери в света. Уведомиха ме, че на търга ще присъстват представители от името на семейство Бин, семейство Уанг и семейство Куок. А и семейство Хуанг току-що пристигна от Тайпей – интересно съвпадение, не смятате ли? Освен това знам от надежден източник, че миналата седмица Колин и Араминта Ку са изпратили специален екип куратори от Музея на имперския дворец в Тайпей да разгледат лично произведението.

– Ооо, Араминта Ку! Толкова е хубава и стилна! Просто не можех да се наситя да чета за онази нейна разкошна сватба. Познаваш ли я? – попита Валери.

– Бях на сватбата – отговори Корина простиичко.

Валери поклати глава удивено и се опита да си представи незабележимата, вече прехвърлила първата младост Корина, веч-

но облечена в един от неизменните си три костюма с панталони на „Джорджо Армани“, на най-бляскавото събитие в съвременната история на Азия. Някои хора просто са родени с късмет – или по-точно, в правилното семейство.

Корина продължи лекцията:

– Нека ви опиша положението накратко. Търгът ще започне точно в осем. Вече ни осигурих достъп до ВВИП ложата. Там ще останете по време на целия търг. Аз ще бъда долу, пред подиума, и ще наддавам от ваше име.

– Няма да бъдем с теб? – попита Валери объркано.

– Не, не. Ще останете в специалната ложа, откъдето може да наблюдавате всичко.

– Но не би ли било по-вълнуващо да сме долу, пред самия подиум? – не се отказваше Валери.

Корина поклати глава.

– Доверете ми се, по-добре да не ви виждат там. ВВИП ложата е мястото, където трябва да бъдете, там ще са всички известни колекционери, а знам, че тяхната компания ще ви допадне...

– Момент – прекъсна я Лестър. – Какъв смисъл има изобщо да купуваме проклетото нещо тогава? Как ще разберат останалите от чие име е спечелен търгът?

– Първо, вече ще са ви видели всички във ВВИП ложата, така че хората ще подозират какво е станало, и второ, първата ми работа утре ще бъде да подам информация до един от източниците ми в „Саут Чайна Морнинг Пост“ да публикува репортаж „по неофициална информация“, че господин и госпожа Лиу, чието семейство управлява „Хармъни Иншурънс“, са закупили платната. Доверете ми се – това е изисканият начин. Целта ни е хората да започнат да ви обсъждат, да правят предположения. Целта ни е да станем *именно* такава новина, по „неофициална информация“.

– Ооо, Корина! Толкова си умна! – изписка Валери радостно.

– Но ако е „неофициална информация“, откъде ще са сигур-

ни хората? – настоя Лестър, все още объркан.

– *Айа*, глупчо – нали всички ще видят картините на партито по случай нанасянето ни в къщата идния месец! – сгълча Валери съпруга си, като го перна по коляното. – Ще се уверят със собствениците си завистливи очи!

• • •

Хонконгският център за изложения и конференции, разположен точно на пристанището в Уанчай, впечатляваше със сложно конструирания си покрив от припокриващи се дъги, които напомняха на очертанятия на огромна манта, пореща океанската шир. Същата тази вечер през Голямата зала мина същински парад от знаменитости, желаещи знаменитости, милиардери от по-нисък ранг и множество хора от онзи тип, които Корина Котънг смяташе за незначителни. Всички се надпреварваха да си осигурят хубави места, от които да наблюдават търга на века, а в дъното на залата беше претъпкано с представители на международната преса и любопитни зрители. В луксозната ВВИП лежа горе Валери и Лестър бяха на седмото небе, заобиколени от най-влиятелните богаташи в страната на по чаша шампанско „Лорен-Перие“ и ордъври от „Кафе Грей“.

Когато водещият на търга най-после пристъпи на подиума от полирано дърво, осветлението в залата се приглуши, а огромният параван с преплетени златисти инкрустации зад сцената се плъзна настрани и разкри платната в цялото им великолепие. Умело подчертани от високотехнологичната осветителна система, те сякаш грееха отвътре. Тълпата ахна, а когато лампите отново грейнаха ярко, водещият даде начало на търга без много церемонии:

– Извънредно рядък комплект от двацет и четири платна от династията Цин, мастило и цветни бои върху коприна, изобразяващи Палата на осемнайсетте съвършенства, от Юан Дзян.

Подписани са от художника и датират от 1693 г. Започваме наддаването от един милион.

Валери усещаше как адреналинът бушува неудържимо в нея, докато гледаше как Корина вдига табелката със син номер, за да отговори на офертата. Множество подобни табелки изникнаха тук-там из залата, и сумата започна главоломното си издигане все по-нагоре и по-нагоре. Пет милиона. Десет милиона. Дванайсет милиона. Петнайсет милиона. Двайсет милиона. В рамките на няколко минути цената вече беше скочила на четирийсет милиона. Лестър се наведе напред на стола си, вгледан внимателно в развоя на събитията така, сякаш анализираше сложните ходове на някоя игра на шах, а Валери от време на време забиваше ноктите си в рамото му, обхваната от непоносимо нетърпение.

Когато цената стигна шейсет милиона, телефонът на Лестър иззвъня. Беше Корина, а гласът ѝ звучеше френетично:

– *Суей дох сей**, показва се прекалено бързо! Ще превиши границата от седемдесет и пет милиона за нула време. Искате ли да продължите да наддавате?

Лестър си пое дъх дълбоко. Един разход над петдесет милиона със сигурност би бил забелязан от стиснатите счетоводители на баща му и щеше да му се наложи да дава сериозни обяснения.

– Продължавай, докато не ти кажа да спреш – нареди той.

На Валери вече ѝ се замаиваше свят от вълнение. Бяха така близо. Представете си само – скоро щеше да притежава нещо, за което дори *Араминта Ку* копнееше! Когато сумата достигна осемдесет милиона, търгът най-после позабави темпото си. В стаята не се виждаха други вдигнати табели освен тази на Корина и явно бяха останали само двама-трима дистанционни купувачи, които наддаваха по телефона срещу семейство Лиу. Цената се покачваше само с по половин милион и Лестър затвори очи и отправи жарка молитва да успеят да купят картините за под деветдесет милиона. Струваха си. Струваха си конското, което

* „Проклето да е!“ на кантонски. – Бел. авт.

баща му щеше да му прочете. Щеше да се защити с аргумента, че всъщност е купил престиж за цялото семейство на стойност поне един милиард долара.

Изведнъж от дъното на залата се разнесе врява. Зачу се висок шепот и гълпата правостоящи се раздели да направи мястото на някого. Дори в тази зала, гълна с безупречно наконтени знаменитости, се възцари гълно мълчание, когато една изумително красива китайка с катраненочерна коса, напудрена бяла кожа и алени устни, облечена в драматична официална рокля от черно кадифе с паднали рамене, се появи сред множеството. Съпровождана от две снежнобели руски хрътки с дълги каишки, инкрустирани с диаманти, жената бавно се приближи към подиума по централния коридор между седалките, привличайки погледите на околните към сензационното си присъствие като с магнит.

Водещият прочисти гърло дискретно и се опита отново да насочи вниманието на присъстващите към търга.

– Чух осемдесет и пет милиона и половина. Кой ще предложи осемдесет и шест?

Един от представителите на дистанционните купувачи кимна. Корина незабавно вдигна табелката си, за да оспори офертата. А после дамата с черната рокля вдигна табелката си. Вгледан в нея от ложата горе, изпълнителният директор на „Кристис“ за Азия се обърна към колегите си и изумено възкликна:

– Мислех, че просто търси да привлече вниманието на таблоидите.

После присви очи, напрегнат да я види по-добре, и добави:

– Номерът на табелата ѝ е 269. Проверете коя е. Одобрена ли е изобщо на предварителната селекция за наддаването?

Оливър Циен, който седеше долу и наддаваше от името на частен клиент, се беше втренчил през очилата си за опера в дамата със снежнобелите кучета, откакто беше влязла. Сега той се засмя тихичко и отбеляза:

– Не се тревожете, одобрена е.

– Коя е? – настоя директорът.

– Е, носът и брадичката ѝ са претърпели известни подобрения и май си е направила операция за изпълване на бузите, но съм почти сигурен, че зад табела номер 269 стои не друга, а госпожа Таи.

– Каръл Таи? Вдовицата на *дато* Таи Тох Луи, милиардера, който почина миналата година?

– Не, не, тя е съпруга на Бърнард, сина на *дато*, който наследи всичките му милиарди. Дамата в черно е звездата от телевизионните сапунени опери, позната ни преди под името Кити Понг.

„УАНЧАЙ“, ХОНКОНГ, 20:25 Ч.

Здравейте, аз съм специален кореспондент Съни Чой от „Си Ен Ен Интернешънъл“. Предаваме на живо от Хонконгския център за изложения и конференции, където знаменити колекционери и ценители на изкуството от цял свят наддават в луда надпревара за „Палатът на осемнайсетте съвършенства“. Цената току-що достигна 90 милиона долара. За сравнение, през 2010 г. една ваза от времето на император Цянлун бе продадена за рекордните 85 900 000 долара в Лондон. Но Лондон си е Лондон. Най-високата цена, достигана на търг в Азия, до този момент беше 65 400 000 долара за произведение с туш от Ци Байши през 2011 г. И така, тези картини вече счупиха ДВА световни рекорда. Преди около десет минути бившата актриса Кити Понг, съпруга на милиардера Бърнард Таи, предизвика сензация на търга, когато се появи с две гигантски кучета на диамантени каишки и започна да наддава. В момента освен нея продължават да наддават още четирима купувачи. Осведомени сме, че един от тях е представител на музей „Гети“ в Лос Анджелис; подозираме, че един от останалите тайни купувачи е Араминта Ли Ку, а по неофициална информация третият купувач е представител на семейство Лиу,

милиардерите собственици на застрахователна компания. Все още не знаем кой е четвъртият таен купувач.

ГОРЕН ГУДАУРИ, ГРУЗИЯ, 12:30 Ч.

– Появила се е някаква нелепа жена с две проклетни кучета, която *не спира да наддава!* – изруга ядосано Араминта пред лаптопа си, без да познае Кити Понг по предаването на живо от залата.

След изтощителния ден, прекаран в каране на хели-ски по склоновете на Кавказ, мускулите я боляха, а този търг ѝ пречеше най-последно да се отдаде на дълго бленуваната си почивка в огромната вана на зимната им хижа.

– До колко се покачи цената? – попита Колин сънливо, изтегнат на черно-бялата кожа от як, просната пред камината.

– Няма да ти кажа – знам, че никак няма да ти хареса.

– Сериозно питам, Минти – колко е?

– Шшшт! Сега наддавам! – сгълча съпруга си Араминта, след което се върна към разговора си със служителя на „Кристис“.

Колин се надигна от удобния килим и се затътри с тежки крачки към бюрото, където жена му се беше настанила с лаптопа и сателитния си телефон. Примигна веднъж-два пъти към видеозаписа на екрана, без да знае дали да вярва на очите си.

– *Дух сиоу, а**? Наистина ли ще платиш деветдесет милиона за някакви прашасали картини?

Араминта го изглежда остро.

– Аз не казвам нищо, когато купуваш от ония огромни грозни платна със слонски фъшкии по тях, така че изобщо не се обаждай.

– Чакай малко, произведенията на Крис Офилис струваха само по два-три милиона всяко. Помисли само колко още картини със слонски фъшкии можем да си купим за...

Араминта закри слушалката с ръка и го прекъсна:

* „Да не си откачила?“ на хоккиен. – Бел. авт.

– Вземи да свършиш нещо полезно и ми донеси още една чаша горещ шоколад. С повечко бонбони маршмелоу, моля. Търгът няма да приключи, докато аз не кажа!

– Къде изобщо ще ги окачиш? Вече не остана място по стените – продължи Колин.

– Мисля, че ще изглеждат просто прекрасно на стената в лобито на новия хотел, който майка ми строи в Бутан. ПО ДЯВОЛИТЕ! Кучката в черно още не се отказва! Коя е тази изобщо? Прилича на китайска версия на Дита фон Тийз!

Колин поклати глава.

– Минти, ставаш прекалено емоционална. Дай ми телефона – аз ще се заема с наддаването, щом чак толкова ги искаш. Имам много повече опит в това, отколкото теб. Най-важното е да си сложиш горна граница. Каква е твоята?

МЕГАМАРКЕТ „ДЖЕЛИТА“, СИНГАПУР, 20:35 Ч.

Астрид Лионг беше в супермаркета, когато телефонът ѝ иззвъня. Опитваше се да измисли някакво меню за утре вечерта, когато готвачът ѝ беше в почивка. Петгодишният ѝ син Касиан се беше качил в количката и застанал точно отпред в чудесна имитация на Леонардо ди Каприо на носа на „Титаник“. Както винаги, Астрид изпита силно неудобство, че ѝ се налага да говори по телефона на публично място, но я търсеше братовчед ѝ Оливър Циен от Хонконг, така че нямаше какво друго да направи. Зави с количката към зеленчуците и прие разговора.

– Какво става?

– Пропускаш най-забавния търг на годината – докладва весело Оливър.

– О, днес ли беше? Какво е положението?

– Все още продължава! Няма да повярваш, но Кити Понг пристигна с гръм и трясък и сега наддава за картините така, ся-

каш животът ѝ зависи от това.

– *Кити Понг?!*

– Да, в коктейлна рокля в стил „фатална жена“ и две хрътки на диамантени каишки. Същински театър.

– Тя пък кога стана колекционер? Бърнард там ли е? Мислех, че си харчи парите само за наркотици и яhti.

– От Бърнард няма и следа. Но ако Кити успее да купи картините, двамата мигновено ще се превърнат в най-знаменитите колекционери на азиатски произведения на изкуството в света.

– Хмм... Май *наистина* пропускам голяма забава.

– В момента надпреварата е между Кити, Араминта Ли, някаква континенталска двойка, от името на която наддава Корина Ко-Тънг, и музея „Гети“. Цената стигна до деветдесет и четири милиона долара. Знам, че не си поставяла горна граница, но все пак исках да съм сигурен, че искаш да продължа.

– Деветдесет и четири? Продължавай. Касиан, спри да си играеш със замразения грах!

– Вече е деветдесет и шест. Опа! Пресветибоже милостиви – току-що ударихме стоте милиона! Да наддавам ли?

– Разбира се.

– Континенталците най-после се отказаха – горкичките, изглеждат, сякаш са загубили първородния си син. Стигнахме до сто и пет.

– Касиан, колкото и да ми се молиш, няма да ти купя минипица. Замисли се само колко консерванти има в телешкото! Остави я обратно!

– Навлизаме в територията на световните рекорди, Астрид. Никоя китайска картина не е стигала до такава цена преди. Сто и десет. Сто и петнайсет. Останаха Араминта и Кити. Да продължавам ли?

Касиан някак си беше успял да се заклеши във фризера. Астрид се втренчи в него ядосано.

– Трябва да затварям. Просто ги купи. Както каза, това е нещо,

което трябва да бъде изложено в музея на всяка цена, така че не ме интересува колко ще платя.

Десет минути по-късно, докато Астрид чакаше на опашката пред касата, телефонът ѝ иззвъня отново. Тя се усмихна извинително на касиерката и отвори.

– Извинявай, че те безпокоя отново, но стигнахме сто и деветдесет милиона – оферта от твое име – каза Оливър с леко изнервен глас.

– *Наистина ли?* – попита Астрид и издърпа десертчето „Марс“ от ръката на Касиан, който тъкмо се опитваше да го подаде на касиерката.

– Да, от „Гети“ се отказаха на сто и петдесет, а Араминта – на сто и осемдесет. Останахте само ти и Кити, която изглежда твърдо решена да спечели. На този етап не мога да окуражавам по-нататъшното ти наддаване. Знаем, че Чор Линг от музея ще се ужаси, че си платила толкова много.

– Изобщо няма да разбере – ще ги даря анонимно.

– Независимо от това. Астрид, знам, че въпросът не е в парите, но при такава цена вече отиваме към глупост.

– Колко досадно! Прав си – сто деветдесет и пет милиона е просто нелепо. Нека Кити Понг ги купи, щом толкова твърдо си го е наумила – каза Астрид, извади от портфейла си няколко листа с купони за отстъпка и ги подаде на касиерката.

Трийсет секунди по-късно водещият на търга удари с чукчето и обяви „Палатът на осемнайсетте съвършенства“ за продаден. Цената от сто деветдесет и пет милиона долара бе направила платната най-скъпото произведение на китайското изкуство, продадено на търг някога. Бляскавата тълпа избухна в оглушителни аплодисменти, докато Кити Понг позираше сред бурята от светкавици на фотоапаратите. Една от руските хрътки се разлая гръмко. Сега целият свят щеше да узнае, че Кити Понг – или госпожа Бърнард Таи, както настояваше да бъде наричана вече – наистина е пристигнала на сцената с гръм и трясък.

ЗА АВТОРА

Кевин Куан е автор и на „Луди богаташи“ – международният бестселър, адаптиран и като хитов филм. Роден и израснал в Сингапур, Куан нарича Манхатън свой дом от две десетилетия насам, но още копнее по тарталетите с ананас и сносно приготвеното хоккиенско мий.

Моля, посетете www.kevinkwanbooks.com.